

Η ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΖΩΗ

Στῆς κουκουναριάς τὸν ἴσκιό στέκομαι πολλές φορές
 Καὶ τῶν χωρικῶν κυττάζω ταῖς ἀπλοῖκαὶς χαραῖ·
 Στὸ νερὸ ἐδῶ μιά νέα τ' ἀσπρὴ χεῖρα τῆς θροσιζει,
 Καὶ σταῖς ροδοδάφναις ἄλλη τὸ μωρὸ τῆς νανουρίζει,
 Ἐκεῖ ἐν' ἀπλὸ παιδάκι ὀρχιερὸ γούλο στὸ ποτάμι,
 Χρυσὰ ψάρια πιάνει ἄλλο παρκεῖ μὲ τὸ καλάμι·
 Κι' ὁ βοσκὸς μὲ τὴ βοσκή του ξαπλωμένος στὰ λουλουδία
 Πῶς ἐσὺ βοσκή δὲν εἶσαι, πῶς βοσκὸς δὲν εἰμ' ἐγώ;
 Καὶ μαζὺ σου εἶπ' ἀρνάκια τρυφερά δὲν ὄδηγῶ
 Ἔνα εὐμορφὸ κοπάδι;
 Ἄφησε τὰς πόλεις, κι' ἔλα τῆς ψυχῆς μου φιλενάδα,
 Στὴ θροσιὰ, στὴ πρασινάδα,
 Καὶ τὴν παπαρούνα βάλε τὴν ἀπλή καὶ χωρική
 Στὰ μαλάκια σου ἐπάνω·
 Στὸ ἀσπρόκρινό σου στήθος στὸ φίλι σου τὸ γλυκὺ
 Καὶ σταῖς βρύσαις καὶ στὰ δάση, βοσκὸς εἶθε νὰ πεθάνω.
 † ΠΑΝ. ΣΟΥΤΣΟΣ

ἘΝΑ ΚΑΛΗΜΕΡΙΣΜΑ

Σήμερα ὁ κόσμος ἔλαβε ὄμορφα
 Κι' ὅλα γύρω μου ἀστράφτουν τὰ πλασμένα,
 Χάμου σκύφτουν τὰ οὐράνια ἐρωτευμένα
 Κι' ἀσπάζονται μ' ἀγάπη τὰ στοιχεῖα.
 Σήμερα γιγαντίζει ἡ φαντασία,
 Καὶ τὰ μέλη μου αἰσθάνομαι ἀνδρωμένα.
 Σήμερα δὲν ὁμοιάζω μὲ κανένα,
 Καὶ πλέει σ' ἕνα Παράδεισο ἡ καρδιά!
 Σήμερα ἐχθρὸς νὰ μ' ἴδῃ δὲν τολμαίε,
 Ζωηραῖς ἀκτίναις ἡ ψυχὴ μου ἀπλώνει
 Καὶ πνέουν τὰ χεῖλη μου εὐσομὸν ἀέρα.
 Σήμερα γλώσσα ἀρμονικὰ λαλαίε,
 Σήμερα ἐκείνη ὅπου μὲ θανατώνει
 Ἐχάρισε εἰς ἐμὲ μιά Καλημέρα.
 † ANT. ΜΑΝΟΥΣΟΣ

ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Τὸν ἔπαινο τοῦ κόσμου δὲ ζήοῦμε,
 δὲ γράφουμε γὰρ δόξα περικτῆ
 μέσα στὰ στήθη μαῦρα ἠφαιστεια κλειοῦμε,
 μεσ' στὴ φωνή μας σεῖεται, ἀνάφτει ἡ γῆ.
 Στ' ἀγκάθια ματωμένοι περπατοῦμε
 δάση, βουνὰ περνοῦμε στὴ στιγμή
 νὰ πλάσουμε νέο κόσμο ἐπιθυμοῦμε
 γιὰτὶ ἐδῶ ζοῦνε ἀχάριστοι, δειλοί.
 Στὴ λύπη μας κανέναν δὲν διακρῖζει,
 καὶ δὲν ξέρουν τί κ' εἶοῦμε στὴν καρδιά,
 τῆς πληγῆς μας μονάχα ἡ γῆ γνωρίζει.
 Μεγάλοι βσιλεῖς στὴ δυστυχία,
 τὴ λύπη ποὺ σκληρὰ μᾶς βασανίζει
 κάνουμε εὐθύ; ἀχτίδες νὰ σκορπῶ !
 ΣΤΕΦ. ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΕΥΘΥΜΟΣ ΣΤΗΛΗ

Η ΧΑΙΡΕΤΟΥΡΑ

Ἄκου ἐδιάβαζα πρὸ ἡμερῶν, ὅτι οἱ ἀγριοὶ χαιρετοῦν
 διὰ τῆς μύτης· διὰ τῆς μύτης μάλιστα. Ὅταν συναν-
 τοῦν κανένα γνώριμόν τους φέρουν τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς
 ρινὸς καὶ, χωρίς νὰ προφέρουν λέξιν τινὰ ἢ εὐχὴν, πα-
 ρέρχονται. Ὁ τρόπος αὐτὸς τοῦ χαιρετισμοῦ μοῦ
 φαίνεται—μὴ γελάσετε ἀκόμη—πολὺ καλύτερος καὶ
 πολὺ πρακτικώτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους, καὶ δὲν
 θὰ ἦτο ἀσχημὸν—μὴ γελάσετε ἀκόμη—ἂν εἰσήγετο
 καὶ παρ' ἡμῖν.

Ἐγὼ τοῦλάχιστον τὸν εὗρισκω πολὺ πρακτικὸν
 καὶ πολὺ λογικόν. Καὶ ὁ λόγος ἀπλούστατος. Ἐχστε ἀμέσως κέρ-
 δος δέκα καπέλλα τὸ χρονοὶ καὶ ἑκατὸ ἢ διακόσες δραχμᾶς τὰς
 ὁποίας ἐξοδεύετε τώρα διὰ τὴν θεραπείαν τοῦ βήχα, τοῦ συναχιοῦ
 καὶ τῆς γρίπης, νόσον ὀρειλοειδὸν ἀπολειστικῶς ἐς τὸ βγάλισμα
 τοῦ καπέλλου ὑπὸ τὴν βροχὴν καὶ τὸν ἥλιον, ἐν ὧρᾳ καταγίδος, σει-
 σμοῦ, θεέλλης, τρικυμίας.

Τὸ σπουδιώτερον ὅμως ἐξ ὅλων αὐτῶν εἶνε ἡ οἰκονομία τοῦ
 καπέλλου.

Φίλος μου, μοῦ παρεπονεῖτο ὅτι θέλει τρεῖς ἑμπούπλικες τὸ
 χρονο, τρία ἡμίψηλα καὶ δύο ψάφες διὰ νὰ χαιρετῆ κανονικῶς καὶ
 ἀνευ ὑποκλίσεων. Μεθ' ὑποκλίσεων, ἤθελα καί... δύο σακάνια... καὶ
 μίαν ἐκ χάλυβος σπονδυλικὴν στήλην. Τὶ περιίπωνα τοῦ φίλου μου
 τὴ εὐρηκα δικαιοτάτα καὶ προσηπῖθησα νὰ τὸν πειρηγοῦσα. Πε-
 ριττὸν νὰ προσθέσω ὅτι ἔμεινε ἀπαρηγόρητος, διότι ἡξυρην ὁ δυ-
 σαχῆς ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐπέλθῃ θεραπεία. Καὶ βέβαια δὲν
 θὰ ἐπέλθῃ. Ἡ ἰδική μου τοῦλάχιστον γενεὰ θ' ἀποχαιρετήσῃ τὸν βίον
 αὐτὸν ἀποκαλυπτομένη.

Τὰ καπέλλα θὰ ἐξακολουθοῦν χι-
 λιάκις τῆς ἡμέρας νὰ ἐγκαταλείπουν
 τὰς κεφαλὰς γιὰ νὰ διαβρῖωσούν
 τὸν διερχόμενον περὶ «τῆς πρὸς αὐ-
 τὸν ἀπεριορίστου ὑπολήψεως» τοῦ
 ἀποκαλυπτομένου. Τὰ δὲ θυλάκια θὰ
 ἐξακολουθοῦν νὰ ὑφίστανται διαρ-
 κεῖς φλεβοτομίας ἀπὸ τοὺς ἐν Ἀθή-
 ναις καὶ Πειραιεὶ πλοιοπόλεις.

Ἐννοεῖται ὅτι τὰ ἐξοδα γίνονται
 ἀναλόγως τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ τῆς
 κοινωνικῆς θέσεως ἑκάστου. Ὁ πολι-
 τικὸς, λόγου χάριν, καὶ ὁ δημοσιο-
 γράφος εἶνε ἀδύνατον νὰ περῶσιν τὸν
 χρόνον του μὲ ὀλιγώτερα τῶν εἰκοσι
 καπέλλων, ἐὰν ἐννοοῦν ἢ ἀποκαλύ-
 πτῶνται εἰς ἕκαστον βῆμα.

Μία πρόχειρος στατιστικὴ σὰς
 πληροφορεῖ περὶ τῆς γενομένης σχε-
 τικῆς καπελλοφθορᾶς :

- Βουλευτῆς Ἀττικῆς, χαιρετισμοὶ π. μ. 450, μ. μ. 820, καπέλλα 20, πάθησις βήξ.
- Δημοσιογράφος, χαιρετισμοὶ π. μ. 674, μ. μ. 935, καπέλλα 25, πάθησις βήξ μετὰ πυρετοῦ.
- Δικηγόρος, ἔχων ὑποθέσεις, χαιρετισμοὶ π. μ. 400, μ. μ. 507, καπέλλα 15, πάθησις συναχί.
- Δικηγόρος ἐνεῦ υποθέσεων, χαιρετισμοὶ π. μ. 100, μ. μ. 150, καπέλλα 8, πάθησις κρυάδες.
- Γατρὸς, χαιρετισμοὶ π. μ. 328, μ. μ. 400, καπέλλα 9, πάθησις καταροῆ (δι' αὐτὸν ἀδερῖπτετος).
- Καθηγητῆς, χαιρετισμοὶ π. μ. 209, μ. μ. 273, καπέλλα 9, πάθησις ὀφθαλμία.
- Καλλιτέχνης, χαιρετισμοὶ π. μ. 190, μ. μ. 210, καπέλλα 2 (ἐπιθὸ ὀδύσεις 20), πάθησις μελαγχολία.
- Ποιητῆς, χαιρετισμοὶ π. μ. 500 .. πρὸς Ἐκείνην, μ. μ. 700 πρὸς τὴν Ἄλληλ... πάθησις φυματίωσης !

Ἡ καταστροφὴ λοιπὸν εἶνε τρομερά. Ἐκαστον καπέλλο σὰς
 στοιχίζει 250 δραχμᾶς. Ἐκαστος χαιρετισμὸς στοιχίζει δύο καὶ τρεῖς
 δραχμᾶς καὶ ἐὰν μάλιστα εἶνε πρὸς κυρία, τότε στοιχίζει 12 δραχ-
 μᾶς, διότι θὰ καταστραφῇ τὸ ἡμισυ τοῦ καπέλλου.

Τὰ σπεραιώτερα καπέλλα εἶνε ἀδύνατον ν' ἀνθῶνι περισσότερον
 ἀπὸ ἑκατὸ χαιρετισμοῦς. Εἰς τὸν ἑκατοστὸν πρῶτον, ἐὰν μὲν εἶνε
 ῥεμπουπλικὰ λαμβάνει σχῆμα ἀτυμακάτου, ὁπότε πλέον κατάλληλος
 διὰ τὴν ἐπιδιόρθωσιν εἶνε ὁ Ναύσταθμος, ἐὰν δὲ εἶνε ἡμίψηλο,
 προσλαμβάνει σχῆμα ὀμβρέλλας ἢ τσαγγεράς, ὁπότε ὁ χαρακτηρισμὸς
 δύναται νὰ ἐκληφθῇ καὶ ὡς πρόσκλησις διὰ νὰ πάρετε μαζὴ τὸ
 τσαί.

Ἄς καταργηθῇ λοιπὸν ὁ δι' ἀποκαλύψεως χαιρετισμὸς καὶ ἄς
 ἐγκανιασθῇ ὁ τῆς μύτης. Εἶνε ζήτημα οἰκονομίας καὶ ὑγιεῖς συγ-
 χροῦδος.
 ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑ-Ι-ΤΙΝΗΣ

Πρέπει ὅλοι οἱ φίλοι, οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ γνωστοὶ τῶν ἀναγνω-
 στῶν μας, ποὺ μένουσιν εἰς τὰ ἔξω, νὰ γνωρίσουν τὸ «Μπούκετο».
 Ἀποστελλάτέ το καὶ μᾶς ὑποχρεώνετε.